

Երբ իրիկուան սուկայծեց շողն ալ վերջին,
 Ու յամբողջ կը սողար սեւն ու սարսուռ,
 Անձամբօր մարդ մը մօտեցաւ . . . ու ծաչին
 Բացաւ. նստին էջ մը կարմիր՝ ոսկեմո՛ւտ .:

« Ինչո՞ւ անհուն խռովք մ'է պատեր ձեր հոգին,
 Բախտութեան մէջ կ'սկիւնդի՞ր դիր ու օտար.
 Անյոյս հոգին մերժումն է լոկ նաւասէին.
 Այլ մ'որ հրաւիր լոյսին անգամ է օտար :

« Ինչ որ կանուխ իսկ սանմանած էր երկինք,
 Նագովրեցին զայն իր զոնովն հանեց յանգ,
 Ու անհրաւ խաչի մահուամբն եղաւ Իմ
 Հօրն իրաւա՛նցը դատաւոր ու ժառանգ :

« Ի՞նչ է մահը արդարին. կա՛րն գիշեր մ'ուր
 Կը լուծուի խոր երկունք մը Եւր արեւու,
 Անգոր ու կարն համ այս գիշեր՝ օրիորդ՝
 Որ վերահառ ստեղծումով զնեզ կը լրծու :

« Կենդանի է նա իր փառքին մէջ դարձեալ,
 Հաւատացե՛լք, երբ Աստուծոյ մեծ գործին՝
 Անմեղութիւնն երկնի՝՝ երկրի սուրբ օտնն ալ՝
 Հրեռակ ու կիմ՝ կը վերկայեն առանձին :

« Մե՛ղք այն աչիքն՝ որ վայելեց լոյսն Անոր՝
 Ու կը հաւատայ անուրբեան գիշերին.
 Մե՛ղք այն խիղճին՝ որ լլաց ծայրն երկնաւոր՝
 Ու կը պաշտէ ամայութիւնը լրսին :

« Պիտի հալէ՛ք դեռ այսպէս խոնջ ու սրտում,
 Չառնելով վե՛ր նակաս ու սիրս անվերեր.
 Դուք Հրդօրին ճոխ մեծութեանն անպատու
 Կ'ուզէ՛ք ըլլալ նեղ ու քվար վրկաներ . . . :

Անձամբօրին խանգաղակաթ ձայնին շեռ

Այդ երկումին ջրնեց աշխարհը ներքին.
 Եւ երբ կ'ուզէր ընդհուպ անոնց չալ հրաձեռ՝
 Տենդոս մըդմար մը փարեցան իր ոտին :

« Մի՛ նկատաւոր մեզմէ, կ'ըսեն անկուրեամբ,
 Ո՛վ որ ալ ետ, մեզ մօտ հանգչէ այս գիշեր,
 Ա՛ն, Գու խօտեղ փարաւեցին հոմն այն ամպ՝
 Որ զմեզ վիին մը դարն ի վար կը լրբէ .:

Մըսն յարկի մը հակ յոյսով անասան .

Բայց անձամբօրն երբ տեղանէ առաւ հաց՝
 Օրննե՛ց, օրաւ՛... բացուած աչիւնն ալ յետան
 Անեւեւոյք խուսափող Տէ՛րը փառաց :

— Ո՛վ Կղտովպա, իմն էր ուրեմն որ մեզի
 Հանգիպեցաւ անյուսութեան նամբուն վրայ.
 Չե՛ք կ'ապկաթի՛ր, պատահմ մը չէ՛ր ետազի,
 Իր օտնն ու կնանն է որ մեր շուրջ կը բթրաւ՝ .—

Այդ քրքրումն առած քեւեր երկնալաց՝
 Դարձան երկունք ալ գիշերուան մութիւն մէջ՝
 Հո՛ն՝ անոնց մօտ՝ որոնց աչիւր դեռ բաց
 Կ'ողջունէին Յարուցեալին լոյսն անեղ :

* * *

Գանիներո՛ւ դեռ անձամբ մ'ես Յիսուս,
 Որք սրբասամ լրճաններով կապկածի՝
 Ուրացումի ընդիլղումով մ'ալ անյոյս՝
 Կ'ընդգրկեն մութն՝ որ թեւալախ կը լածի ;

Գիշերազնաց անոնց նախքան վրայ մոյար՝
 Ուր կը թաչի անբասուր փայլն արեւուդ՝
 Իբրեւ ծածօր մը մօտեցիր, ու մի՛ դաւ
 Չարչարանիդ պատմելու փառն ու խորհուրդ :

Վե՛ն մաքնեւորդ ծաւալէ բոյրն օրհնութեան
 Սեղանի վրայ՝ ուր կայ ճրէր մը հացի,
 Ու յարկի հակ՝ ուր պատգամեղ կը բթնացմ՝
 Անեւեւոյք տեսլամբ եղի՛ր մեզ դրացի :

Ու ե կամ կանուխ պիտի հասնի արդարեւ
 Տարածամած օրն անցաւոր մեր կենսին,
 Բայց թող հոգին չը հեռուի անարեւ
 Տարակոյսի մը ալլ համբոյ երկայնին :

Խոնջ ու սրտում քէ ծնամուռ երբանք մեմ՝
 Մեզ երեւցի՛ր, մեզ հետ խօսէ՛ իբր ընկեր,
 Հընչէ՛, ջոպ, մեր էութեան խորն անննգ՝
 Ո՛վ անձամբ Աստուծոյն Չա՛յն ու Պաշէր :

ԵՂԻՇԷՆ ԵՊՈՍԷ. ԴՈՒՐԵԱՆ

Էջ ՄԸ ՍՈՒԻՆՊԸՐՆԷՆ

Ժամանակակից Անգլիոյ ամենէն հզօր,
 ամենէն վրդովիչ ու ճարտարարուեստ քնար՝
 երգակներէն մին, Չարլզ Ալկերընը Սուին-
 պըրն, վախճանեցաւ վերջէս, Ստոքհոլմ
 հրատարակելով թարգմանութիւնը *) իր ամե-
 նէն հոգւիւրք քերթումնէն մէկուն, որ
 կը գտնուի իր « Այգէն առաջ երգեր » հատո-
 ըրն մէջ, գրուած՝ իտալական յեղափոխութեան
 միջոցին՝ յաղթանակէն առաջ :

*) Այս քարգանակութիւնը կատարուած է
 Կապրիիչ Մուրէի քննարկէն թարգմանական քարգ-
 մանութեան վրային :